

ת"פ 20524/04/17 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד מנאר בראנסי

בית משפט השלום בכפר-סבא
ת"פ 20524-04-17 מדינת ישראל נ' בראנסי(עציר)
לפני כבוד השופט אביב שרון

בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד דנית שושן

נגד

מנאר בראנסי (עציר) ת.ז. הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד עלא תילאווי

גזר דין

1. הנאשם, יליד 1990, הורשע על פי הודאתו, ובמסגרת הסדר דיוני, בעבירות של **פציעה כשהעבריין מזויין**, בניגוד לסעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 **ואיומים**, בניגוד לסעיף 192 לחוק. על פי עובדות כתב האישום המתוקן ביום 8.4.17 בשעה 14:00 בטייבה התגלע ויכוח רם בין סאג'י בראנסי (להלן - המתלונן) לבין הנאשם. שכן המתגורר בסמיכות שמע את הצעקות, פתח את חלון חדרו וראה את הנאשם מחזיק בחפץ חד ומנופף בו כלפי המתלונן אשר היה באותה עת שכוב על הריצפה. באותן הנסיבות דקר הנאשם את המתלונן באמצעות החפץ החד ברגלו ובעט בו בפנים כשהוא שכוב על הריצפה. משהבחינה במתואר לעיל שכנה אחרת המתגוררת בסמיכות, איים עליה הנאשם באומרו לה: "אני אהרוג אותך". באותן הנסיבות נגרמו למתלונן כ-4 חתכים בירך רגל שמאל, הוא פונה לטיפול בבית חולים מאיר ונזקק לתפירה.

2. לא היתה הסכמה לעונש וכל צד טען כראות עיניו.

3. לשיבת הטיעונים לעונש זימן ב"כ הנאשם את נפגע העבירה - המתלונן - אשר לא נרשם כעד תביעה בתיק, וזאת על מנת "להעיד לגבי נסיבות שקשורות בביצוע העבירה שאינן סותרות את עובדות כתב האישום" (עמ' 9, ש' 17). בעדותו בבית המשפט סיפר המתלונן כי עובר לארוע מושא כתב האישום "אני קיללתי את מנאר וכמעט תקפתי אותו. אני מבקש חסינות" (עמ' 11, ש' 16). לאחר שניתנה החלטה לענין בקשתו של המתלונן לחסיון מפני הפללה עצמית, צמצם ב"כ הנאשם את שאלותיו והתמקד ביחסיו של המתלונן עם הנאשם. המתלונן סיפר שיחסיו עם הנאשם "בסדר" וכי מדובר בבן דודה שלו. הם מתגוררים יחדיו באותו בנין. עוד הדגיש כי הנאשם הוא כמו "אח גדול" שלו והוא סולח לו

עמוד 1

על מעשיו. לדבריו, לא נותר לו נזק רפואי כתוצאה מהמעשה.

4. ב"כ המאשימה הפנתה לערכים החברתיים המוגנים בביצוע העבירות שעניינם שמירה על שלומו ובטחונו של הציבור, מניעת פגיעה בשלוות חייו של אדם ומניעת פגיעה בגופו של אדם. התובעת הפנתה לנסיבות החמורות של הארוע, כאשר בעקבות ויכוח מילולי דקר הנאשם את המתלונן באמצעות חפץ חד, בעודו שוכב על הריצפה, ולאחר מכן, באקט של אכזריות, בעט בפניו. ב"כ המאשימה הפנתה לתעודת חדר המיון (תע/2) ולעובדה שבעקבות הדקירה נגרמו למתלונן כ-4 חתכים שהצריכו תפירה. היא טענה שהדקירה בירך היוותה פוטנציאל לפגיעה ממשית. בנסיבות אלה, עתרה לקביעת מתחם העונש הולם הנע בין 20 ל-40 חודשי מאסר לצד רכיבי ענישה נלווים. את עונשו של הנאשם ביקשה למקם "בשליש העליון של המתחם", ולהוסיף עליו מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלונן, זאת נוכח עברו הפלילי הכולל שתי הרשעות קודמות - האחת מינואר 2015, בגין עבירות של גניבת רכב, חבלה במזיד ברכב, החזקת כלי פריצה, נהיגה פוחזת והפרעת שוטר - במסגרתה הוטלו עליו 24 חודשי מאסר; והשניה מחודש יוני 2011, בגין עבירות של נהיגה ללא רשיון, החזקת סם לצריכה עצמית, הפרת הוראה חוקית, גניבת רכב ואיומים - במסגרתה הוטלו עליו 18 חודשי מאסר. התובעת ציינה שאת העבירות מושא תיקנו ביצע הנאשם כ-8 חודשים לאחר שחרורו מהכלא.

התובעת הגישה פסיקה.

5. ב"כ הנאשם טען שרוב הנסתר על הגלוי בכתב האישום המתוקן. הוא הפנה לעובדה שהמתלונן לא נרשם כעד תביעה והעובדות הנזכרות בכתב האישום נלקחו מהודעותיהם של עדי ראיה. למעשה, למעט גביית הודעה אחת מהמתלונן לא נעשה נסיון כן ואמיתי לגבות גירסה סדורה ממנו. בנסיבות אלה, יש ליתן משקל מוגבר להודאתו של הנאשם בכתב האישום המתוקן שבחר להודות למרות קיומו של קושי ראייתי מסויים. ב"כ הנאשם הפנה לעדות המתלונן וטען שהוא למעשה זה שהחל באירוע בכך שכמעט תקף את הנאשם. בנסיבות אלה, והגם שההגנה אינה טוענת לקיומה של הגנה עצמית, הרי שמדובר בקירבה לסייג לאחריות הפלילית ומידת אשמו של הנאשם פחותה. נטען כי הנאשם לא תכנן את המעשה, לא הוכח שהוא ניגש להביא את החפץ החד או שהביאו מתוך מחשבה מוקדמת לתקוף את המתלונן ואף לא הוכח סוג החפץ החד וטיבו. עוד נטען כי המתלונן אישר שלא נגרם לו נזק רפואי כתוצאה מהמעשה. בנסיבות אלה ביקש הסניגור לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין מאסר על תנאי ל-6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שרות. את עונשו של הנאשם ביקש לקבוע קרוב לתחתית המתחם, שכן הנאשם הודה בכתב האישום המתוקן ונטל אחריות, אף שלמועד שנקבע לשמיעת הראיות לא התייצבו שני עדי התביעה המהותיים; הקשר בין הנאשם למתלונן טוב; המתלונן העיד שהוא סולח לנאשם על מעשיו; ויש לייחס לעברו הפלילי של הנאשם משקל מועט שכן מדובר בעבירות שאינן ממן העניין. הסניגור הגיש פסיקה.

דין והכרעה

6. אין צורך להכביר מילים אודות התופעה החמורה של פתרון סכסוכים בדרכים אלימות. החברה הפכה אלימה והפניית אלימות כלפי הזולת - אם מדובר באלימות מילולית ואיומים ואם מדובר באלימות פיזית, בין באמצעות הידיים, ובין באמצעות סכינים, חפצים חדים ושאר "כלי נשק קרים" - הפכה למעשה של יום ביומו, כאשר אין לך יום שחולף

מבלי שמדווח על נפגעים בגוף או בנפש כתוצאה ממעשי אלימות כאלה.

פסיקת בתי המשפט עקבית ועניינה, ככלל, הטלת עונשי מאסר לריצוי בפועל על מבצעי מעשי אלימות חמורים בכלל, ועל כאלה התוקפים את הזולת וגורמים לו לחבלות חמורות באמצעות סכינים או חפצים חדים למיניהם. על הערכים החברתיים המוגנים ועל הצורך להילחם בתופעת האלימות באמצעות ענישה מוחשית, ראה, למשל, ע"פ 6260/15 **חדרה נ' מדינת ישראל** (23.2.06) שם נאמר - **"שוב ושוב נתקלים אנו במקרים בהם נעשה שימוש בסכינים לשם יישוב סכסוכים, ולעיתים מדובר בסכסוכים שוליים ופועטים ביותר. בשל ריבויים של המקרים אין מנוס אלא לנקוט בגישה מחמירה, לפיה ניתן משקל עודף לשיקולים כלליים על פני שיקולים אינדיבידואליים"**; כן ראה ע"פ 7878/09 **מדינת ישראל נ' פלוני** (3.8.10) שם נאמר - **"האלימות מכרסמת ביסודות חברתנו, ועלינו להשיב מלחמה כנגד אלו הנוטלים חרות לפעול באלימות כלפי הזולת. במסגרת מלחמה זו שומה על בתי המשפט להכביד את הענישה על עבריינים אלו. 'חברתנו הפכה להיות חברה אלימה, ותרומתו של בית-המשפט למלחמה באלימות היא בהטלת עונשים ראויים' שישקפו ערכים של תגמול והרתעה"**. עוד על התופעה המכונה "תת תרבות הסכין" ועל שימוש באמצעים קרים אחרים לצורך יישוב סכסוכים ומחלוקות ראה ע"פ 2441/15 **חכם נ' מדינת ישראל** (6.7.16).

7. העבירות אותן ביצע הנאשם פוגעות בערכים החברתיים המוגנים שעניינם קדושת החיים; שמירה על שלומם ובטחונם של אזרחי המדינה; מניעת פגיעה בגוף ובנפש; ומניעת פגיעה בשלוות החיים ובתחושת המוגנות במרחב הציבורי.

בחינת נסיבות ביצוע העבירות מעלה כי פגיעת הנאשם בערכים החברתיים המוגנים היא רבה - הנאשם אחז בחפץ חד כשהוא עומד מעל המתלונן השכוב על הריצפה לאחר ויכוח קולני שהתפתח ביניהם; הנאשם דקר באמצעות החפץ החד את המתלונן בירכו; הנאשם בעט למתלונן בפנים; הנאשם איים על שכנה שגרה בסמוך והשקיפה על המתרחש בכך שאמר לה שיהרוג אותה; נגרמה למתלונן פגיעה של ממש בדמות כ-4 חתכים אשר הצריכו פינוי לבית חולים ותפירת החתכים (תעודה רפואית, **תע/2**). אכן, אין ראייה או טענה שהנאשם ניגש להצטייד בחפץ החד, או שהיתה הפוגה בעת הויכוח הקולני במסגרתה הצטייד בחפץ החד ושב למקום על מנת להמשיך בתקיפת המתלונן, ואולם עצם העובדה שהנאשם שהה במקום, או הסתובב בחוץ, כשהוא נושא על גופו חפץ חד וזמין לשימוש מהווה נסיבה מחמירה כשלעצמה. גם העובדה שנגרמו למתלונן כ-4 חתכים בירך מעידה על כך שלא מדובר בדקירה שטחית או אגבית, אלא במעשה נמשך ומכוון, כשבהמשך, הנאשם אף בעט בפניו של המתלונן, מעשה המתאפיין במידה בלתי מבוטלת של אכזריות.

8. יחד עם זאת, יש ליתן משקל לקולא לעובדה שהנאשם לא הצטייד מראש בחפץ החד על מנת לארוב למתלונן ולתקוף אותו או "לסגור איתו חשבון" (כפי שמוכר במקרים אחרים); מעשה התקיפה לא היה מתוכנן מראש, אלא מדובר בהתלקחות ספונטאנית; מבלי לזלזל בפוטנציאל הנזק, הרי שהנאשם דקר את המתלונן שלא באיבר חיוני (דוגמת בטן; צוואר; חזה; או ראש); הנאשם הפסיק את מעשה התקיפה מיוזמתו, מבלי שצד שלישי נדרש להפריד בין הנאשם למתלונן; אמנם נגרמה למתלונן פגיעה שהצריכה תפירה, אך לא מדובר בנזק צמית.

בהתייחס לדברי המתלונן בעדותו לענין העונש, הרי שמשמהמתלונן לא מסר גירסה במשטרה, ומשלהבנתי הנאשם, בחקירתו במשטרה, הכחיש תקיפת המתלונן וכתב האיטום המתוקן נוסח על פי הודעותיהם של עדי ראייה לארוע - לא ראיתי ליתן משקל לעדות המתלונן לפניי. אומר למעלה מן הנדרש כי גם אם הייתי נותן משקל כלשהו לדברי המתלונן,

עדיין דבריו אינם מהווים ראשית הצדקה למעשי הנאשם ולא מקרבים אותו כהוא זה לסייג לאחריות פלילית. כזכור, המתלונן ציין בעדותו "אני קיללתי את מנאר וכמעט תקפתי אותו" - דהיינו, לכל היותר המתלונן קילל את הנאשם והתכוון לתקוף אותו, אך לא תקף אותו בפועל ולא החל להוציא אל הפועל את כוונת התקיפה. במקום לנתק עימו מגע, בחר הנאשם להגיב בדרך שהגיב, כך שברור שאין מדובר כאן בהגנה עצמית או באבק של הגנה עצמית.

9. מנעד הענישה בעבירה של פציעה כשהעברין מזויין בסכין, בחפץ חד או בנשק קר רחב:

- ברע"פ 7734/12 **מגידוב נ' מדינת ישראל** (28.10.12) דחה בית המשפט העליון בקשת רשות ערעור של נאשם שהורשע על פי הודאתו בתקיפת שני מתלוננים במסעדה באמצעות חפץ, מספר פעמים, ובעוד אחד המתלוננים שכוב על הריצפה מחוסר הכרה. הנאשם, נעדר עבר פלילי, נדון ל-11 חודשי מאסר.

- ברע"פ 8699/15 **אבוהאני נ' מדינת ישראל** (17.12.15) נדחתה בקשת רשות ערעור שהגיש נאשם שהורשע על פי הודאתו בפציעה על רקע חוב כספי. נקבע מתחם עונש הולם הנע בין 6 ל-18 חודשי מאסר. על הנאשם, נעדר עבר פלילי אשר עבר הליך שיקומי, נגזרו 8 חודשי מאסר בפועל.

- ברע"פ 1601/14 **פרץ נ' מדינת ישראל** (3.3.14) נדחתה בקשת רשות ערעור שהגיש נאשם, נעדר עבר פלילי, אשר הורשע על פי הודאתו בעבירות של פציעה בנסיבות מחמירות כשהוא מזויין בנשק קר ותקיפה סתם, ונדון ל-10 חודשי מאסר בפועל.

- בעפ"ג (מחוזי מרכז) 45636-06-13 **מדינת ישראל נ' טל** (30.6.13) דובר במשיב שהורשע על פי הודאתו בעבירה של חבלה ופציעה כשהעברין מזויין, בכך שתקף אחר על ידי כך שחבט פעמיים בבקבוק בראשו עד שהבקבוק נשבר והטיח את הבקבוק השבור בפניו של המתלונן וגרם לו חתך עמוק ושני חתכים בזרועו שהצריכו טיפול. בית משפט קמא גזר על המשיב, נעדר עבר פלילי אשר עבר הליך שיקומי, 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שרות. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה, קבע מתחם עונש הולם הנע בין 9 חודשי מאסר ל-24 חודשי מאסר וגזר על המשיב 12 חודשי מאסר.

10. לאור האמור לעיל, אני קובע כי מתחם העונש ההולם את נסיבות ביצוע העבירות נע בין 8 ל-24 חודשי מאסר, לצד רכיבי ענישה נלווים.

11. בחינת הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות מעלה כי מדובר בנאשם שהורשע פעמיים בעבר בעבירות חמורות ונדון לעונשי מאסר שאינם קצרים, בני 24 ו-18 חודשים, בשנים 2011 ו-2015, בעיקר בגין עבירות רכוש מתחום גניבת כלי רכב. בניגוד לדברי הסניגור הנכבד, הנאשם הורשע בעבר בעבירות אלימות (איומים, הפרעת שוטר והכשלת עיקול), אף אם לא מן הרף הגבוה. עיננו הרואות כי לא מדובר בנאשם נורמטיבי, או כזה שעבר (או החל לעבור) הליך שיקומי, והעבירות שהוא מבצע לאורך השנים מחמירות וכך גם העונשים המוטלים עליו.

מנגד, ראיתי ליתן משקל ממשי לקולא להודאת הנאשם במיוחס לו בכתב האישום ולנטילת האחריות הכנה, כאשר ברקע היעדר גירסה מפלילה מצד המתלונן וכאשר לדיון ההוכחות שנקבע לא התייצבו שני עדי התביעה המהותיים ולמרות זאת בחר הנאשם להודות בכתב האישום המתוקן. עוד ראיתי ליתן משקל לכך שבהודאתו הביא הנאשם לחסכון

בהעדת שני עדי הראיה - שכניו של הנאשם - אשר מתן עדות בבית המשפט עלול היה להתסיס את האווירה בשכונה ולהעכיר את יחסי השכנות. נתתי אף משקל מסוים לבקשת המתלונן שלא להחמיר עם הנאשם ולעובדה שלאחר הארוע הם שבו להיות בקשר.

12. נוכח אלה, מצאתי למקם עונשו בסביבות מרכז המתחם שנקבע על ידי לעיל.

13. לאור האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 15 חודשי מאסר מיום מעצרו, 10.4.17.

ב. 7 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו, והתנאי שלא יעבור כל עבירת אלימות, לרבות איומים.

ג. פיצוי כספי לנפגע העבירה, סאג'י בראנסי, בסך 2,000 ₪, אשר ישולם ב-4 תשלומים חודשיים, רצופים ושווים החל מיום 15.12.17. לא ישולם תשלום במועד יעמוד מלוא הסכום לפירעון מיידי.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז בתוך 45 יום.

ניתן היום, ב' חשוון תשע"ח, 22 אוקטובר 2017, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד אנה גורלניק, הנאשם ובא-כוחו, עו"ד חאלד מנסור.